

ANA REYES

THE HOUSE IN THE PINES

АНА РЕЕС

БУДИНОК У СОСНАХ

Переклад з англійської
Романа Гардашука

Львів
Видавництво Старого Лева
2026

УДК 821.111(73)-312.4
Р 34

Copyright © 2023 by Ana Reyes

Ана Реес

Р 34 Будинок у соснах [Текст] : роман / Ана Реес ; пер. з англ. Романа Гардашука. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2026. — 328 с.

ISBN 978-966-448-535-4

Мая навчалася у випускному класі, коли її найкраща подруга Обрі раптово померла у неї просто на очах, спілкуючись із загадковим чоловіком на ім'я Френк. Поліція так і не з'ясувала причину смерті.

Сім років потому Мая живе в Бостоні з коханим хлопцем та одного дня дізнається про нову загадкову смерть молодої жінки у присутності того самого Френка. Це змушує Маю повернутися до подій свого підліткування. Дівчина вирушає в рідне містечко, щоб зануритися у спогади про те доленосне літо, вплив, який мав на неї Френк і руйнівні ревності, що мало не знищили її дружбу з Обрі.

У будинку своєї матері Мая починає відновлювати фрагменти минулого і знаходить приховані послання в книзі покійного батька, які раніше залишалися непоміченими. Щоб врятувати себе, вона має зрозуміти історію, написану ще до її народження, але час невпинно спливає, і всі дороги знову ведуть до Френкової хатини, прихованої серед сосен і до людини, яку вона намагалася викреслити з пам'яті.

Чи вистачить їй сил поглянути в обличчя жахливій правді? І чи може повернення до будинку у соснах звільнити її від привидів минулого?

УДК 821.111(73)-312.4

*Для Бонка, мами, тата, Бубби,
Браяна та Гільди*

© Ана Реес, текст, 2024
© Іван Кипібіда, обкладинка, 2026
© Роман Гардашук, переклад, 2026
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-535-4 (укр.)
ISBN 978-059-318-671-8 (англ.)

Усі права застережено

ПРОЛОГ

У хащах цього лісу є будинок, який легко проминути.

Власне, більшість людей глянули б раз і ствердили б, що його там немає. І вони б не помилилися — принаймні не повністю. Вони б побачили розвалини дому, скришені підвалини, повиті бур'яном. Дому давним-давно покинутого. Однак придивіться до тутешнього ґрунту, бетону, порубцьованого морозом і сонцем. Це — місце для каміна. Якщо пильно вдивлятися, займеться іскра. А якщо її роздмухати, то іскра розгориться у вогонь, у тепле світло посеред цього холодного темного лісу.

А якщо підійти ближче, вийти з холоду, то вогонь стане сильнішим, в очі вийне димом — густим в'юнким димом із запахом горілої соснини, що солодшає запахом парфумів, а тоді — м'якшає запахом маминого пальта. Вона бурмоче щось у сусідній кімнаті. Озирнися, і з'являться стіни — сторожко, наче олені, що виступають з-поза дерев. Замерзлий бетон стає килимком. Зніми

черевики, побудь тут трохи. Надворі здіймається вітер, і чується клацання, близьке, уривчасте рипіння. Певно, віконниці. З неба сіється дрібний сніг, укриваючи затишний будинок. Загортаючи його до сну. «Добраніч дому, добраніч мишці в ньому». Пам'ятаєш? Нарешті не потрібно зриватися, нема кого ловити чи від кого тікати. З кухні долинає запах дому, звуки печені. Оце таким був колись світ, перед першою колькою, першим опіком, першим разом, коли губишся. І от саме тому ти це робиш. «Добраніч нікому, і воша хай спить. Добраніч бабуні, що цитькає “цить!”»

Спи і висипайся, бо коли ти прокинешся, цього дому уже не буде.

ОДИН

Мая того ще не знала, але відео вже пішло гуляти соцмережами. Перешумлений шестихвилинний шматок запису з камери спостереження, достатньо дивний і моторошний, щоб зібрати кілька тисяч переглядів у день своєї появи, однак ані достатньо гидотний, щоб розвіруситися, ані достатньо стрьомний, щоб його передивлялися знову. Принаймні не для більшої. Та для Маї існування цього запису підважить усе, що вона будувала собі останні кілька років, те безтолкове часом, але нормальне в цілому життя, яке вона ділила з Деном, що тихо посопував поруч у ліжку.

Відео вона ще не бачила, бо уникала всіх екранів, побоюючись, щоб синяве світло не заважало їй заснути. Для сну вона перепробувала усе: бенадріл, мелатонін, рахувати від ста до одного. Відвернула годинник, прийняла ванну, випила сиропу, але ніщо не допомагало. Це була третя її безсонна ніч поспіль. Вони з Деном переїхали сюди не так давно цього місяця, але Мая вже могла

видобути з пам'яті форму кожної плями від вологи на стелі, розгалужені лінії кожної тріщини.

Перевертаючись на інший бік, Мая нагадала собі купити штори. У ногах біля ліжка клацнув, увімкнувшись, обігрівач і загудів білим шумом, який їй зазвичай подобався, але зараз деренчання металевої сітки її дратувало. Скинувши ногою ковдру, вона встала і натягнула на майку фланелеву сорочку. У помешканні було холодно, центральне опалення не рятувало, однак її шкіра вже була волога від поту.

Холодна дерев'яна підлога приємно відчувалася під стопами дорогою темним коридором, повз другу спальню, порожню нині, якщо не рахувати куплений ними на маркетплейсі велотренажер. Вона ніколи особливо не завдавала собі клопоту оздоблювати всі ті помешкання, які ділила з різними сусідами з часів універу: жодних плакатів, світлин у рамках, ні навіть декоративної подушки — однак віднедавна почала заскакувати у «Ті-Джей Макс» після роботи, у садовому гіпермаркеті «Келліз» — прямо через парковку — і зразу йшла до відділу домашнього декору. Купувати столики, килими та інші абищичі, що були їй насправді не по кишені.

Мая мала плани на це місце. Була налаштована надати йому відчуття дому.

Була передсвітанкова пора: сіре зимове світло лягло на інші недавні придбання у вітальні: кавовий столик на заміну тому, який забрав, з'їжджаючи, Денів сусід; незвичний для них диван у темно-зеленому оксамиті. І на стіні над ним — єдину оздобу, з якою вона переїхала, єдину прикрасу, яку зберігала останні сім років.

Маянську тканку завбільшки з рушник для ванної. Червоно-жовто-зелено-синій гобелен у переплетений узор у виглядів квітів і змії. Для Маї це була не просто декорація. Вона не знала точно, що означали ці символи, проте чула, що десь у горах Гватемали жили люди, здатні їх прочитати. Дівчина проминула гобелен у темряві дорогою на кухню.

У раковині стояв брудний посуд із вечора — тарілки, перемащені залишками болоньезе. Вона обожнювала готувати із Деном на їхній новій кухні, і їжа духмяно пахла часником і свіжими томатами, однак якось не смакувала. Або, може, вона просто була неголодна.

А може, її шлунок стиснувся як кулак. Ден питав був, чи все в порядку, вона відказала, що так, все гаразд — хоч це було й не так. Відчинила шухлядку, порозсовувала кілька чашок для кави, термосклянок і келихів на вино, доки не знайшла те, що шукала. Чарку, на двадцять п'ять. Стільки — й ні грама більше, сказала вона собі, а низка фотографій, прикріплена магнітами до холодильника, нагадала їй чому.

Світлини були з минулого Гелловіну, зняті у фотобудці біля бару, де вони тусили цілу ніч із друзями. Мая вдягнулася «відьмою-феею», персонажкою, яку сама вигадала, в останню мить обшарюючи «Гудвіль» у пошуках костюма. На ній були блискучі крильця, чорний гостроверхий капелюх і синя сукня з лелітками на комірці — якимось чином вона отак виграла друге місце на конкурсі костюмів.

Ден перебрався Максом із «Там, де живуть Чудовиська». Було складно знайти сірий комбінезон, у який би